



Непоздравилъ.

Есенното слънце прѣвали вече задъ Лилинъ Планина. Скалиститѣ чуки на Витоша се вапцахъ въ леко румено озарение; гъста сѣнка лѣгаше върху зеленитѣ ѝ хълбоци. Нейния меко чупенъ профилъ пѣ-рѣзко се открии въ сладката синева на небото; най-дребнитѣ рѣбове на скалитѣ, набучени по гигантскиятъ ѝ грѣбъ, се исписвахъ ясно тамъ. По тоя часъ Витоша отъ София се вижда най-хубава, най-величава и сѣкашъ, живуща, подъ мрачно-зелената си мантия отъ сѣнка и съ своето чело, увѣнчано отъ послѣдния румень блѣсъкъ на умирающето слънце, съ което тя размѣня последни думи отъ нѣкой тайнственъ разговоръ... Но още малко — и зайдѣлото задъ Лилинъ слънце потопаи въ ясно-топѣлъ златистъ цвѣтъ цѣлия небосводъ задъ Витоша. Витоша се испрѣчи съ мрачния си и строгъ обликъ още пѣ-величественна въ тоя лучезаренъ фондъ на вечернитѣ небеса, който ѝ правеше единъ ореолъ отъ слава... Сякашъ, че задъ нейния могущественъ грѣбъ нѣкой далеченъ, прѣзморски пожаръ заливаше лазура съ равния, прѣфиненъ отблѣсъкъ на своитѣ невидими пламъци. Какво чудно, ненагледно зрѣлище!... Но минува още малко врѣме и тая фан-